

SZÁSZI ZOLTÁN

Elromlásország

ez itt inentől a nincs
átlósan onnan
rézsút vissza
dadogó táj
utakat köp a dombokra
szürke csíkok húznak
fehér köd belsejébe
eltolva az erdőt jobbra hegyet folyó helyére
két mezőt felhők mögé lapátol
vaskorlátra fűző suhanó méterek
bólogatása méri ennyit zúg itt az idő
duhogás vágja csenddé
leszállás Romlásországban

elég csak nézni

kék táblán piros átlós vonal
véget jelent
mindig vége van mindegyiknek
felfalnak apadt hasú falvak
amelyek el régen el éltek ma el se kezdődnek
nincsenek utcák nincsenek emberek
ami van is az az egy szem
vak és merev ablakok mögötti lárvaútod
összellemet vasárnap idéz
s ha előjönnek
megostromolják istenüket
megfüstölik kiszárítják fára szegezve
majd vízzel permetezik
felfekszenek az asztalokra
felfalják

a tegnapot holnapot
az ünnepi menüben sem szerepel a ma
mert nincs
hitük szerint arra gondolni se szabad
mindig ami volt
dekázva kilózva mázsálva
kinek kinek legyen minél nehezebb
állandó súly
ami tiporja kint s bent
a remegő lelket
csak abból falják izzadtan magukat
zsíros szájú totemekké

elég csak nézni

az itteni sehová se sehol se
létezése
ebbe görcsösebb
fái bunkósodnak
birtoka szemétdomb erdő
gombafelhő és csernobili por
még ami maradt s ezek keresztezéséből
nyloncserje igelit levelű bokor
bakelit ág poliészterén erdei szamóca
mutálódik
egy valóságos madár
egy normális széncinke
idegen környezeti test
ebben

innen tehát kivettetik
haló testét akkumulátorsavban
megmossák hatlábú rókák
elsíratják küklopsz varjak

elég csak nézni

lelakott házak ásító korma pereg
ürülékhalmonokon dudva tör égre az ég dudvát nevel
kidobott könyv gerincén

lassún mosakszik az eső
aranyló képeret
benne egy ismeretlen kezében gyertyát tartó
fiú
elkoszlott arcán százlábú bukfencezik
keresztbe fut rá
vak pók méregnyála ringató halál
vakolatdísz remeg zuhan de maradna is
egy drót a falban pengve véget ér
kígyó mozdul lassan kút kávéján
embert rég nem láthatott
nem fél
elsiklik korhadtt küszöbén egy háznak
ismerősek ablakai
kétszer három egyszer kettő
az utca felé mint régi reália
kontyolt tető alatt vakablak
oda rakott szentszobor torzó árnyékával

elég nézni csak

vagy beérni városba
ott furcsulnak csúnyulnak lakói
némelyek hárommellűek marslakó nők
áramot harapnak bódszereken vibrálják át
az orgazmusként élvezett halált
férfi nincs
űrből érkezett torz macsó
vágyálom megtestesülés
hím bukik fel a tájban

de tér van
díszítve ezer LED izzó
per négyzetméteren
közepén jövőkatedrális
felfújható gumiállatokba rejtett
hanghordozókból zúg gregoriánt bariton kórus
zöld lávaként ujjnyi vastag penész gomolyog
szájukból ki a mozgó betonra
mindent eltakaró

csak elég nézni
látni nem
nem mentik meg a krónikást
önfojtása eljön
mert véletlen erre járt s azt hitte
otthon
országá ez
valóság miben ismeri
az amfetaminok korát
elbambult jointtá csavart álmokat
túvel érbe nyomott aranylövést

hazaérni Romlásországba

A Forrás a kollektív korszakból, Ikland, 2014

